ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΠΩΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

(Τί λέει ἡ Μπεμπὲ Ντάνιελς)

Ὁ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων αὐξάνει διαρκῶς σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ προπάντων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, εἶνε πασίγνωστον. Οἱ Ἀμεριχανοὶ κοινωνιολόγοι ἔχουν ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ζήτημα καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων μέτρων πού, κατὰ τὴ γνώμη τους, θὰ συντελέσουν στὸν περιορισμὸ τῶν διαζυγίων, προτείνουν νὰ καθιερωθῆ καὶ πάλι ἡ προαιώνια συνήθεια τοῦ ἀρραβωνιάσματος, ἡ ὁποία στὴν Ἀμερικὴ εἶχε καταργηθεῖ σχεδὸν τελείως.

Μιὰ μεγάλη ἀμεριχανικὴ ἐφημερὶς ἐζήτησε σχετικῶς τὴ γνώμη τῆς ξακουστῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ Κινηματογράφου Μπεμπὲ Ντάνιελς, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, πρὶν παντρευτεῖ μὲ τὸν ἐπίσης περίφημο ἠθοποιὸ Μπὲν Λάϊον, τοῦ ἔθεσε ὡς ἀπαραίτητο ὅρο νὰ μείνουν ἀρραβωνιασμένοι ἐπὶ ἕνα χρόνο.

Εἰς ἀπάντησιν, ἡ ὡραία Μπεμπὲ ἔστειλε τὸ παρακάτω χαριτωμένο ἄρθρο, στὸ ὁποῖο περιγράφει πῶς γνωρίστηκε κι' ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν Μπὲν Λάϊον καὶ πῶς στάθηκε εὐτυχισμένος ὁ γάμος τους:

«Πῶς νὰ διαλέξη μιὰ γυναῖκα τὸν ἀρραβωνιαστικό της; Νὰ ἕνα ζήτημα ποὺ ποτὲ δὲν μ' ἀπασχόλησε στὰ σοβαρά, γιατὶ ποτὲ μιὰ γυναῖκα δὲν διαλέγει τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Τὴ φροντίδα αὐτὴ τὴν ἀναλαμβάνει ἡ Μοῖρα ἢ ἡ Τύχη, ἡ ὁποία σὲ μιὰ ὡρισμένη στιγμὴ σᾶς παρουσιάζει, ἐντελῶς ἀπροσδόκητα, τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶνε πλασμένος γιὰ νὰ σᾶς ἀρέση. Μερικὲς φορὲς μάλιστα ἡ Μοῖρα κάνει ὁλόκληρο τὸν γύρο τοῦ κόσμου γιὰ νὰ σᾶς βρῆ τὸν ἄνθρωπο αὐτό.

» Ἐγώ, λόγου χάριν, τὴν ἔπαθα, ὅταν πρὸ καιροῦ ἔκανα ἕνα ταξεῖδι στὸ Μεξικό. Ἐκεῖ ἐγνώρισα τὸν Μπὲν Λάϊον.

» Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸν τρόπο τῆς γνωριμίας μου μαζύ του, γιατὶ ἦταν ἀλλόκοτος κι' ἀπροσδόκητος.

» Βρισκόμουνα σ' ἕνα χορό. Σὲ κάποια στιγμὴ μὲ πλησίασε ἕνας παληὸς γνώριμός μου καὶ μοῦ εἶπε :

» — Μπεμπέ, ὁ φίλος μου Μπὲν Λάϊον ἀπὸ δῶ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σὲ γνωρίση.

» Καὶ μοῦ ἔδειξε ἕναν κύριο, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἀπὸ πίσω του.

» Ὁ Μπὲν Λάϊον μὲ κύτταξε τότε στὰ μάτια. Ἐγὼ τοῦ ἀνταπέδωκα τὸ κύτταγμά του. Ὁ παληὸς γνώριμός μου μᾶς ἐκύτταζε καὶ τοὺς δυὸ κι' ἔπειτα μᾶς ἄφησε μόνους, λέγοντας ὅτι ἤθελε νὰ κουβεντιάση μὲ κάποιον στὴν ἄλλη γωνία τῆς αἰθούσης.

» Τὴν ἐπαύριο, ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο κούρσας ἔτρεχε ὁλοταχῶς σ' ἕνα μεγάλο ἐξοχικὸ δρόμο τοῦ Μεξικοῦ, κάτω ἀπ' τὶς καυτερὲς ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ βρισκόμαστε ὁ Μπὲν Λάϊον, στὸ βολάν, κι' ἐγὼ δίπλα του.

» — Πρόσεξε, φίλε μου, τοῦ εἶπα σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ ἔκανε κάποια στραβοτιμονιὰ πολὺ πιὸ ἀπότομη ἀπ' τὶς προηγούμενες. Πρόσεξε μήπως τσακιστοῦμε!...

» — Μπεμπέ, θὰ κάνω κι' αὐτὸ καὶ πολὺ χειρότερα, ἂν δὲν μοῦ πεῖτε ὅτι μ' ἀγαπᾶτε, μοῦ ἀπάντησε ἀπότομα αὐτός.

» Δὲν ξέρω ἂν εἶχε ὑπολογίσει τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ θἄφερνε τὸ ἀπότομο σταμάτημα τοῦ αὐτοκινήτου. Ξέρω μόνον ὅτι, καθὼς σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο, βρέθηκα στὴν ἀγκαλιά του.

» — Καὶ τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Μπέν, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ λιγόλεπτη σιγή, μποροῦμε νὰ ὁρίσουμε πότε θὰ γίνη ὁ γάμος μας;

» Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ μοῦ ἦταν ἐνοχλητική. Πέρασαν δέκα μέρες χωρὶς νὰ δώσω καμμιὰ ἀπάντησι. Σ' ὅλο ὅμως τὸ διάστημα αὐτό, βρισκόμαστε τὸν περισσότερο καιρὸ μαζὺ μὲ τὸν Μπέν.

» Ἐπὶ τέλους, ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ δειπνούσαμε, ὁ Μπὲν μὲ βομβάρδισε πάλι, καὶ μὲ μεγαλείτερη μάλιστα ἐπιμονή, μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησι. Μὰ καὶ πάλι δὲν τοῦ ἀποκρίθηκα. Χίλιες παράξενες σκέψεις στριφογύριζαν μέσ' στὸ μυαλό μου. Ἔμενα ἀμίλητη καὶ σκεπτική, ὡσότου ὁ Μπὲν μὲ ρώτησε :

» — Μὰ γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς; Τί ἔχεις;

» — Ἔχω ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια! Ἡ τελευταῖες ταινίες μοῦ ἀπέφεραν πολὺ περισσότερα κέρδη ἀπ' ὅ,τι φαντάζεται ὁ κόσμος. Φοβᾶμαι συνεπῶς τὶς προτάσεις γάμου, γιατὶ δὲν ξέρω ποιοὶ λόγοι τὶς ὑπαγορεύουν...

» Ὁ Μπὲν ἔκανε μιὰ ἀπότομη χειρονομία, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιὰ ἔκφρασι θυμοῦ :

» — Ὤ, Μπεμπέ, δὲν μὲ ξέρεις καλά! εἶπε μὲ τόνο διαμαρτυρίας. Ἐμένα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν τὰ δολλάρια. Δὲν θέλω τὰ δολλάριά σου!... Θέλω μονάχα ἐσένα καὶ τίποτε ἄλλο.

» — Αὐτὸ εἶνε εὔκολο νὰ τὸ λέη κανείς, τοῦ ἀπάντησα.

» — Ἐγὼ θέλω νὰ παντρευτοῦμε αὔριο κιόλας.

» — Βλέπω ὅτι βιάζεσαι νὰ γίνη μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα ὁ γάμος μας. Καὶ ὅμως δὲν ξέρω τίποτε γιὰ σένα, γιὰ τὸ παρελθόν σου, γιὰ τὸν χαρακτῆρα σου. Εἶνε δέκα μέρες μόλις ποὺ γνωριζόμαστε, ἔχουμε κάνει μιὰ ἐκδρομὴ μὲ τ' αὐτοκίνητο μαζύ, γευματίσαμε πέντ'-ἕξη φορὲς καὶ μ' ἀνάγκασες σχεδὸν διὰ τῆς βίας νὰ σοῦ πῶ πὼς σ' ἀγαπῶ. Αὐτὸς εἶν' ὁλόκληρος ὁ δεσμός μας. Ἐν τούτοις, ἐσὺ ἐπιμένεις νὰ παντρευτοῦμε αὔριο. Ἂν τὸ κάνουμε ὅμως αὐτό, ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα μῆνα θὰ μοῦ πρότεινες νὰ χωρίσουμε.

» — Ὄχι, ὄχι!... Αὐτὰ εἶν' ἀνοησίες!...

» — Ποιὸς μ' ἐξασφαλίζει ὅτι δὲν θὰ συμβοῦν ἔτσι ὅπως τὰ λέω;

» — Σ' ἐξασφαλίζει ἡ ἀγάπη μου.

» — Δὲν πιστεύω στὴ διάρκεια τῆς ἀγάπης.

» — Τότε τί πρέπει νὰ κάνουμε; μὲ ρώτησε ὁ Μπέν.

» — Ν' ἀρραβωνιαστοῦμε.

» — Πῶς! Ν' ἀρραβωνιαστοῦμε;

» — Γιατὶ ὄχι;

» — Καὶ πόσο θὰ κρατήση ὁ ἀρραβώνας μας;

» — Ἕνα χρόνο.

» Ὁ Μπὲν Λάϊον εἶνε ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ δέχτηκε τὴν πρότασί μου... Ὁ χρόνος πέρασε κι' ἐπειδή, στὸ διάστημα αὐτό, ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη μας δὲν ἐλαττώθηκε καθόλου, παντρευτήκαμε.

» Πολλοὶ εἶπαν ὅτι καθιέρωσα τὸν ἀρραβῶνα διαρκείας ἑνὸς ἔτους μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γίνη θόρυβος γύρω ἀπ' τ' ὄνομά μου καὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω ἀδάπανη ρεκλάμα. Αὐτὸ δὲν εἶν' ἀλήθεια. Τὸ ἔκανα γιὰ νὰ ζήσω μιὰ εὐτυχισμένη συζυγικὴ ζωή, ἡ ὁποία ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ρεκλάμα. Ἀπόδειξις ὅτι πέρασαν τρία χρόνια ποὺ εἶμαι παντρεμένη κι' ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ ἁρμονικὰ μὲ τὸν ἄντρα μου.

ΜΠΕΜΠΕ ΝΤΑΝΙΕΛΣ».

Ἡ Μπεμπὲ Ντάνιελς κι' ὁ σύζυγός της Μπὲν Λάϊον στὸ σπίτι τους, στὴν ἀκρογιαλιά, στὸ στούντιο, νειόπαντροι κι' εὐτυχισμένοι.

ραῖα πράγματα ποὺ μοῦ ἔταξες;

ΙΑΚΩΒΟΣ, *(σκύβοντας σιμὰ στὸ Ζάν).* — Ὁ καλὸς Θεὸς σοῦ ἔστειλε τὸν πατέρα σου, μικρό μου. Κι' αὐτὸς θὰ σοῦ φέρη πολλὰ ὡραῖα πράγματα.

ΖΑΝ. — Τὸν πατέρα μου!... Ἀλήθεια, μαμά;... Ὥστε δὲν θὰ ἔχω πειὰ μονάχα μαμά; Θὰ ἔχω καὶ πατέρα;... Τί χαρά!... Ἐσεῖς εἶστε ὁ πατέρας μου; Ὤ! τί εὐτυχισμένος ποὺ εἶμαι!... Ἐσεῖς, ἕνας τόσο ὡραῖος κύριος, πατέρας μου!... Ἀγκάλιασέ με λοιπόν, μπαμπᾶ...

(Ὁ Ἰάκωβος ἀγκαλιάζει τὸν Ζὰν καὶ τὸν φιλεῖ. Ἡ Μαρία κλαίει σὲ μιὰ γωνία).

ΖΑΝ. — Ἔλα λοιπὸν κι' ἐσύ, μαμά, ἐδῶ κοντά μας.

(Ἡ Μαρία πηγαίνει κοντά τους).

ΖΑΝ. — Ἀγκάλιασέ με κι' ἐσύ, μαμά.

(Ἡ Μαρία τὸν ἀγκαλιάζει).

ΖΑΝ, *(ἀγκαλιάζοντας κι' αὐτὸς τοὺς γονεῖς του).* — Τί ὡραῖα!... Τί ὡραῖα ποὺ εἶνε νὰ ἔχη κανεὶς καὶ μαμὰ καὶ μπαμπᾶ!